

↳ Nagy Kata

Ekrazit

Lehetne nyár, mert elfelejtem az arcod.
 Augusztus, robbanás. Vér, velő.
 Rendre tél jön ilyenkor, ködös az idő.
 Lehetne obligát az emlékezés is,
 mint a hugyozás némi sörök elfogyasztása után.
 Járvhatnék a kedvedben,
 de csak arra vagyok jó, átadni
 a helyem,
 buszon,
 bizonyos helyzetekben —

Útleírás

Friss, de más nem mondható rá, álmra
 most nem költi perceit:
 Feszeng, toporog az az instant angyal ott belül, a lélek tejüvegén többször is
 átkopog, és plafonig ér a szárny: rózsaszín.
 Szinte kuncsorog.

Csurgatott tojás a reggel, s az éj törött héját hamar elfelejtik.

Öt nap óta nem
 festi ki magát. Hatkor éri el a napsáv az arcát,
 szoknyában aludt, mint sokszor nyáron: bugyija nincs, nemhogy tiszta,
 ezeket keresi: a szót a nincstre,
 és: bugyit.
 És a vágját, ami a föld felé húzza, épp
 elgurult, tárgya: talán kavics.

Izgul, meglesznek-e mind:
 a kavics, az idő albumába tűzött mozdulat, és a csöppnyi tó.
 Útnak ered.
 Kis játéka vénuszdombját a hullám szinkópái elverik.

*

Az asztalon használt holmik:
 malachit lánc, sárgult lapú Zolák,
 Álom; Szerelem; Hölgyek öröme.
 Hamsuntól az Éhség.
 (De enni nem lehet, gyomrában egy harang nyelve kong.)
 Egy csésze ikrás fényű tea, Frontin, és persze víz,
 vizek, flakonban, Perla Harghitei
 (most milyen lustán nyitja ki) szorult menetű kupak.
 Kész, kész,
 a buzgó magánforrás
 És a gyöngy, a gyöngy izzadt homlokán —